

ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ Տ. Տ. ՎԱԶԳԵՆ Ա. Ի ՍՈՒՐԲ ԶԱՏԿԻ ՔԱՐՈԶԸ

Ս. ԷԶՄԻԱՆՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐԷՆ

Յանուն Հոր եւ Որդոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

*«Քրիստոս յարեաւ ի մեռելոց, մահուամբ զմահ կոխեաց եւ
Յարութեամբն իւրով մեզ զկեանս պարգեւեաց»*

Սիրելի հաւասացեալ ժողովուրդ Մեր,

Օրացոյցը մեզ անեաւ է, թէ Զատիկ է այսօր: Զատիկ՝ յաղթանակը կեանքի ընդդէմ մահուան ու չարիքի, Զատիկ՝ յաղթանակը խաչի վրայ Յիսուսի զոհաբերութեան, Զատիկ՝ Յոյսի լուսաբաց Գողգոթայից յեւոյ:

Մեր Եկեղեցին ու ժողովուրդը այս տարուայ Զատիկը ողջունում են դեռեւս Գողգոթայի եւ յոյսի նանապահին: Այդ նանապահը երկար է տակաւին: Քրիստոնէական յոյսը սակայն լոկ պատահում չէ, այլ՝ լոյս ստուգութիւն: Քրիստոնէական յոյսը յուսահատութիւն չէ, այլ՝ լաւատեսութիւն, քրիստոնէական յոյսը վհասութիւն չէ, այլ ներգործող եղանակ, հոգւոյ տնտեսութիւն եւ հաւասք, որ Գողգոթայի նանապահը տանում է դէպի յարութիւն, դէպի նոր ծնունդ: Քրիստոնէական յոյսը լաց ու կոծ չէ եւ ոչ էլ կրաւորական հոգեկան վիճակ, այլ՝ մղիչ ուժ դէպի աշխատանք, մահաւում եւ կեանք:

Ս. Գրիգոր Նազլանգազցին պատգամում է մեզ՝ «Երբ կեանքն ու մահը իրար մօտ յայտնուեցին, եւ յոյսը ծագեց խաւարից, յոյսը եւ կեանքը խաւանեցին ինչ որ իրենց հակառակ էր, որովհետեւ իր բնութեամբ՝ խաւարը չի կարող տկալ լոյսի առաջ, եւ մահը չի կարող գոյատեւել այնտեղ, ուր գործում է կեանքը»: Թող այս պատգամը առաջնորդող ոգի հանդիսանայ մեր ժողովրդի կեանքի նանապահին:

Անցնող տարւոյ մեր ազգի օրդար սպասումների վրայ մի պահ խաւար իջաւ, իսկ Գեղեցիկների 7ի երկրաշարժը մահաբեր հարուած հասցրեց մեր հայրենի աշխարհին:

Անցնող տարին մեր ազգին համար եղաւ Գողգոթայի նանապահ, գրեթէ 1915ի Մեծ եղեռնը յիշեցնող:

Այո, այդ օրերին յիշեցինք ցեղասպանութիւնը 1915 թուի, յիշեցինք մեր պատմութեան բազում Գողգոթայի նանապահները, յիշեցինք բխրաւոր մեր նահապետների արեան ձայնը, յիշեցինք հայրենիքի փրկութեան համար մահանշով հերոսների կանչը:

Յիշելով այդ բոլորը, այսօր մեր գիտակցութեան առաջ յառնում է սակայն պայծառ ստուգութիւնը, թէ մեր Եկեղեցին ու ժողովուրդը դարեւ եւ դարեւ շարունակ առաջնորդուել են ու յաղթանակել յարութեան յոյսով եւ վերածննդի եղանակով: Այսպիսով է, որ Հայոց պատմութիւնը, աշխարհի

պատմության հորիզոնի վրայ, հանդիսանում է մի գիցազնեցուքիւն՝ վասն Յիսուսի եւ վասն հայրենեաց: Վարդանանց պատերազմը բարոնական է:

Այսօր, երբ ոգեկոչում ենք Քրիստոսի Յարութեան յիշատակը, նրա վերաբար յաղթանակը ընդդէմ մահուան ու չարի կապանքների, եկե՛ք, սիրելի հաւատացեալներ, լուսաւորենք մեր հոգիները կենարար յոյսով ու լուսեփայլութեամբ, յաղթահարելու վնասկամութեամբ այն ծով դժուարութիւնները, որոնց առաջ կանգնած է՛ք դուք՝ հայրենաբնակ զաւակներդ մեր ազգի: Այո, պէ՛տք է տոկալ ու յաղթահարել դժուարութիւնները, միասնական կարգապահ նիզեռով, կենդանի գործով, անստկարի հայրենասէր աշխատանքով, զի երկրաւարժից զոհուածների յիշատակը յաւերժացնելու լուսազոյն յուշարձանը վերաշինուած Մայր Հայաստանն է:

Մենք օրհնում ենք լուսեսէս ու հայրենաւէն աշխատանքի այդ ոգին:

Մենք օրհնում ենք միասնութիւնը եւ համերաշխ համախմբումը մեր ժողովրդի, եկեղեցական ու ազգային կեանքի մակարդակի վրայ, ի Հայաստան եւ ի ուխիւոս աշխարհի:

Մենք օրհնում ենք միասնութիւնը եւ համերաշխութիւնը հայրենի ժողովրդի ծոցում, մայր հայրենիքի ու հայրենի պետութեան գերալոյն շահերի գիտակցութեամբ:

Անցեալ Փետրուարի սկզբին մեր այցը Միացեալ Նահանգներ, Տանն Կիլիկիոյ Աթոռի Գահակալ Գարեգին Բ. Կաթողիկոսի հետ, խորհրդանշեց ուժգին կերպով միասնութիւնը սփիւռքի հայրենան՝ մէկ եկեղեցի, մէկ ժողովուրդ. մէկ մայր հայրենիք նշանաբանով, որ առաջնորդող ոգի պիտի մնայ նաեւ յետ այսու բոլորիս համար:

Այս տարուայ մեր Զատիկը, Յարութեան ատեսիս լինելուց առկա՝ յոյսի ատեսիս է եւ հայրենաւէն երազանքների իրականացման սրբազան ուխտ:

Թող զարբնի ու մարմնն եւ հոգի զգենու Վարուժանեան, «Հայկեան հանճար»ը, բոլ լերածնունի փլատակներից մեր վիրաւոր ժողովուրդը, հուժկու բազուկներով՝ բոլ գործեն մեր ժողովրդի հաջարի բանուոր զաւակները, եւ քաղ յիշեց փառազոյ՛ նմարը լեցնեն մեր բանաստեղծները, մեր երաժիշտներն ու արուեստագէտները նոր խօսք ասելու տեսիլներով, հորիզոններ նկարելով դէպի բարձունքները աստղերի:

Լսենք Վահան Տէրեանին՝

«Կանգնիր, անկեալ իմ ժողովուրդ,

եւ հաւատա եւ տոկա,

Յաւիդ մէջ կայ մեծ խորհուրդ,

եւ խաչեալին մահ չկայ»:

Օրհնեալ է Յարութիւնն Քրիստոսի. ամէն: